

[Arentoft.]

For skatteydermidler skal der ydes camoufleret støtte til dansk erhvervsliv under dække af, at det sker som humanitær bistand. Dansk erhvervsliv er sundt nok til at klare sig selv, blot man ikke fra så mange sider søger at spænde ben for det.

Jeg har før sagt, at vi er et lille land, men der lægges alligevel mærke til, hvad vor statsminister og andre ministre udtaler offentligt, og det er desværre ikke altid for det gode. Jeg finder det således meget, meget uheldigt, at statsministeren i radioavisen den 30. april i år udtalte sig om ansvaret for krigen i Vietnam. Udtalelserne er gengivet overalt i dagspressen, og jeg vil gerne have lov at citere i uddrag fra Aarhus Stiftstidende for samme dag. Statsministeren udtaler:

„Hovedansvaret for det, der er sket i Sydvietnam, hviler på de skiftende stærkt konservative Saigon-regimer, man har haft.“

Videre står der i referatet:

„Værre bliver det naturligvis, når udlandet — jeg tænker ikke mindst på USA — har blandet sig, som tilfældet har været. Også USA har jo totalt fejlvurderet situationen, har baseret sin indsats på et falsk ideologisk grundlag“ — jeg gentager: ideologisk grundlag — „Det fortæller lidt om, at USAs udenrigspolitik er alt for snæver og også alt for konservativt inspireret.“

Det rimer jo slet ikke med udenrigsministerens udtalelse i redegørelsen, hvor det siges:

„Fra 1955 påtog USA sig efter anmodning“ — jeg gentager: efter anmodning — „ansvaret for militær bistand til Sydvietnam.“

Ja men hvad er det dog for noget? Har statsministeren da helt glemt, at Danmark i såvel udenrigspolitisk som forsvarspolitisk henseende er allieret med og i vid udstrækning afhængig af USA? Tjener det noget som helst formål at sparke til en NATO-partner? Statsministeren fremturede ved 1. maj mødet i Fælledparken, og der er en ret rammende bemærkning i Berlingske Tidendes referat i dag, der egentlig giver situationen i en nøddeskal. Jeg vil gerne have lov at citere:

„Så var det smartere, da en udenforstående opdagede, at der stadig var strøm på højttaleranlægget. Han greb mikrofonen og

sagde ganske stille: „Nu har vi hørt længe nok på de socialdemokrater. Skulle vi nu ikke begynde at tænke selv.“

I erkendelse af, at debatten i dag formentlig vil udvikle sig til en debat om ansvar og ideologier med anvendelse af en masse ord, der ikke fører til noget som helst, vil jeg slutte mit indlæg her og ikke tage videre del i debatten, medmindre det bliver nødvendigt at svare på direkte henvendelser, idet vi i fremskridtspartiets folketingsgruppe finder det helt urimeligt, at tinget ikke benytter sin tid til at arbejde med de store indenlandske opgaver, hvor befolkningen i større og større rådvildhed venter på fornuftige løsninger på ikke mindst vort lands økonomiske og beskæftigelsesmæssige problemer.

Stinus (RV):

Situationen i Indokina er kommet til at se anderledes ud, end da udenrigsministeren afgav sin redegørelse den 24. april. Debatten i dag er derfor en god anledning til at analysere Vietnamkrigens forløb og det hændelsesforløb, som nu har ført til Saigonstyrets fald, samt et forsøg på en vurdering af den videre udvikling i Sydøstasien.

Vi ved, at nogle partier og grupper vil benytte lejligheden til at hovere over det amerikanske nederlag i højere grad end glæde sig over, at krigen i Vietnam nu er forbi. Det radikale venstre hoverer ikke over det amerikanske nederlag. Vi har ved mange lejligheder taget skarp afstand fra den amerikanske politik i Vietnam, vi har været med til at fordømme amerikanske bombardementer af civilbefolkningen i Nordvietnam og bombing af vandanlæg og diger med det formål at fremkalde en katastrofe. Vi har været med til at fordømme brug af kemikalier til ødelæggelse af plantevækst, og vi har fordømt My Lai-massakren og andre krigsforbrydelser — alt sammen noget, som vi fortsat betragter som skampletter på den amerikanske krigsførelse — og vi glæder os i dag over, at alt dette er forbi. Vi glæder os på det vietnamesiske folks vegne, som efter mere end 30 års krig omsider får fred, og på det amerikanske folks vegne. Vi glæder os over, at en meningsløs krig er forbi, og at alt det, som er fulgt med krigen, nu er et afsluttet kapitel.

Vi deltager i glæden over, at amerika-